

RAZGOVOR S KAZALIŠNIM, TELEVIZIJSKIM I FILMSKIM GLUMCEM LUKOM PEROŠEM

U 'Kući od papira' htjeli su me ubiti nakon treće epizode

U POPULARNOJ SERIJI LUKA PEROŠ GLUMI MARSEILLEA

ŠPANJOLSKI ŠERBEDŽIJA

Na krajnji hrvatski jug našeg je glumca doveo čarobnjak Prospero, glavna uloga u Shakespeareovoj 'Oluji', u posljednjoj dramskoj premijeri jubilarnih 75. Dubrovačkih ljetnih igara

PIŠE BRUNO LUCIĆ
SNIMIO TONČI PLAZIBAT
/CROPIX

Skoro jedno desetljeće živi u Barceloni, skoro dva desetljeća nije glumio na Dubrovačkim ljetnim igrama, a gotovo da nema onoga tko nije čuo za megapopularnu španjolsku seriju "La casa de papel" ("Kuća od papira") koja je prikazivana na Netflixu, a u kojoj hrvatski kazališni, televizijski i filmski glumac **Luka Peroš** glumi Marseillea.

U šali će reći da je nakon **Luke Modrića** postao drugi najpoznatiji Luka u Španjolskoj, a sva je sreća da je malo promijenio imidž pa ga horde obožavatelja serije malo te-

že prepoznaju dok hoda ulicama Dubrovnika. Na krajnji hrvatski jug doveo ga je čarobnjak Prospero, glavna uloga u Shakespeareovoj "Oluji", u režiji slovenskog redatelja **Vita Tauer**a, posljednjoj dramskoj premijeri jubilarnih 75. Dubrovačkih ljetnih igara.

Dubrovnik nekad i sad

Nije vam prvi put na Igramu. Kakve ste Igre ostavili, a kakve zatekli? Zadnji put tu sam bio 2008. s "Darsom - farsom" u režiji **Matka Sršena**. Moram iskreno priznati, primijetio sam da Igre više nisu tako intimne, Grad više ne živi za njih kao prije. Čast iznimkama. Grad ne sudjeluje s Igramu, prije su svi bili veseliji kad bismo mi glumci došli, sve je bilo gostoljubivije, a sad imam dojam kao da malo smetamo... Malo je čudno! Ponavljam, čast iznim-

kama, ima tu par ljudi koji su bili prije i koji su dragi, poput dragog **Frana Cetinića** iz "Talira". On je bio ne samo domaćin, nego i prijatelj, brat, stric, što god - svima nama! Ima par ljudi koji su nas dočekali otvorenih ruku, a drugi samo što ne kažu: "Što sad vi hoćete?! Mi moramo raditi, turizam je važniji nego kultura!" To je stvarno tužno.

Priznali ste da ste dugo razmišljali o tome hoćete li prihvatiti poziv redatelja **Vita Tauer**a i ravnateljice **Drame Senke Bulić** da glumite **Prospera**?

Nije da sam baš dugo razmišljao. Kao prvo, najveći je faktor odgovornost takve uloge na festivalu kao što su Dubrovačke ljetne igre. Drugi je faktor bio da ja stvarno devet godina nisam radio u kazalištu i onda je, usporedno s težinom takve uloge, bilo razmišljanja da "nemam

utakmica u nogama"! Osjećam da mi kazališni instinkti jesu tu, ali mehanizam je sporiji. U međuvremenu sam se malo "ufurao"! No bilo je tu različitih strahova: koliko će mi vremena oduzeti, neke sam druge stvari morao odbiti kako bih radio u Dubrovniku, što mi nije žao jer sam ipak kazališni čovjek, kazališno sam obrazovan i tu je moj dom. Ali tu je izazov ovakve uloge, posebno s Vitom, s kojim nikad nisam radio, ali znam njegov opus i težinu njegova rada, kao i intenzitet. To je bilo slatko-gorko na neki način, ali prihvatio sam jer se to ne odbija. Shakespeareov Prospero se ne odbija... Čak ne znam hoću li biti jedan od najmlađih Prospera dosad.

Koliko se identificirate s likom? Redatelj je najavio da će ga prikazati kao političkog disidenta...

Identificiram se definitivno jer imam kćeri pa znam kako je s kćerima izaći na kraj! (smijeh) Imam lijep odnos s Ružicom Maurus, koja glumi Prosperovu kćer Mirandu. Stvarno pjeva kao slavuj i ima takvu energiju. Svaka čast!

Jeste li zadovoljni time kako je Tauffer pristupio tekstu? Najavio je malo radikalniju interpretaciju kraja...

Da, kraj je radikalniji jer nema tog Shakespeareova "happy enda" na taj način. Mora biti neka kazna za nepravde i zlodjela, mora biti kazna za izdaju Antonija, Prosperova brata... Tu je akcija – reakcija.

Ne znam da je to baš toliko radikalno, ali drugačije je nego kako se ovaj komad obično uprizori. I nema više dodvoravanja publici, nego su stvari takve kakve jesu, a na publici je da dobro razmisli o onome što im pokažemo i da o tome malo "dumaju" kad odu kući.

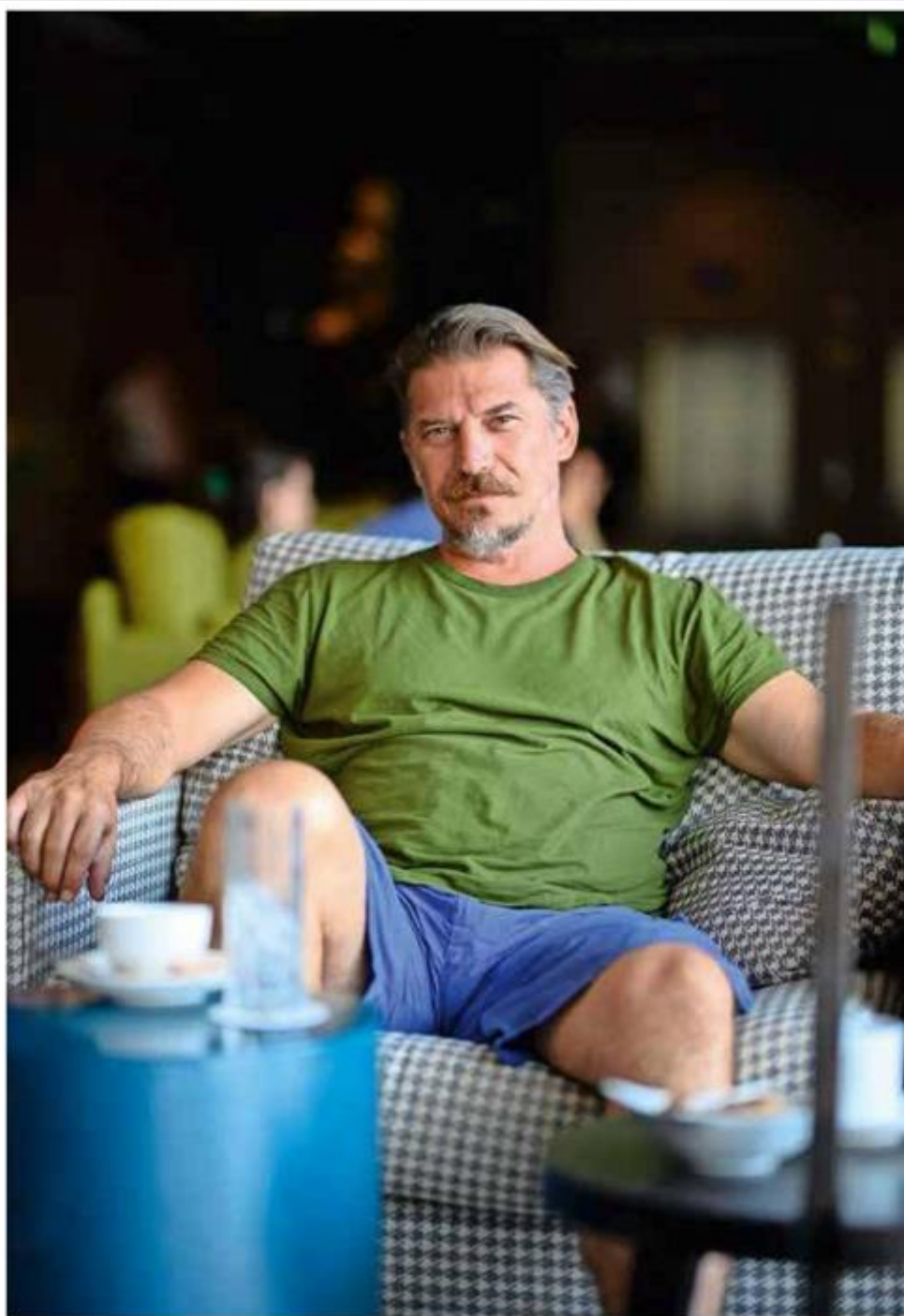
Zato ste rekli da je Senka Bulić, kao nova ravnateljica Drame, došla "razbuca" neke stvari ovdje?

Ona je napravila čuda. Najprije u Velikoj Gorici, a onda sada u Varaždinu. Ljudi iz Zagreba hrle u Varaždin kako bi pogledali njezine predstave. I to je interesantno, nadam se da neće samo Dubrovčani prihvatiti Senku, njezinu viziju i našu predstavu, i da će i izvan Dubrovnika ljudi dolaziti vidjeti što se ovdje događa da bi se opet stvorila neka energija oko Dubrovnika.

Živim vani, ljeti uglavnom radim i nemam vremena dolaziti ovdje. Ako sam u Hrvatskoj, boravim u svojem selu, gdje se malo odmorim, ali ne znam što se događa na Igrama. Znam preko kolega da je Hamleta glumio Franco Mašković i žao mi je što nisam mogao doći, ali radio sam. Ostalo – nemam pojma! Dubrovnik kao da je malo zamro, nešto se događa, nema više te pompe, slave...

Dakle, Dubrovačke ljetne igre izgubile su vidljivost na nacionalnom i međunarodnom nivou?

Na međunarodnom nivou sigurno. Ne kad je riječ o klasičnoj glazbi, jer tu dolaze stvarno velika imena. Ali kad je riječ o kazalištu... Kad u Španjolskoj govorim o Dubrovačkim ljetnim igrama,

Španjolci znaju da im je Dubrovnik na uobičajenoj turističkoj ruti između Plitvičkih jezera, Splita i Hvara. To da je ovdje ljetni festival, o tome Španjolci uopće nemaju pojma – i ne govorim sada o nekom Joséu iz nekog gra-

da, nego o španjolskim kulturnjacima!

Je li vam počelo smetati to što vas najviše povezuju s "La casa de papel"?

Ne, to je neka karmička sudbina da se izboriš: radiš, radiš, radiš pa ti se takvo što

dogodi. Jesam li imao nešto previše protagonizma – nisam, ali da su me ljudi zapamtili i primijetili – jesu! Imam sreću da se fizički mijenjam za uloge, što izgledom, što težinom... Na primjer, za film "Papillon" smršavio sam 17 kilograma u dva mjeseca. U prvim danima u Dubrovniku imao sam malo više brkova nego bradice pa su me ljudi prepoznawali, a sada me ni Španjolci ni Argentinci ne kuže... Da imam samo malo veće brkove i dužu kosu, Talijani bi me "ubili", oni su toliko zaljubljeni u seriju da bi ti majicu skinuli. (smijeh)

Snimanje po 11 sati

Kako se čovjek nosi s tim pritiskom?

Intruzivno je, ali moram priznati da sam rijetko imao neugodnih iskustava. Ima tu pogleda u privatnost, ali sam super lišo prošao s tako globalnom serijom. Zamislite samo što prolaze superzvijezde. To je jako težak život! Moji kolege iz serije koji tumače glavne uloge više nemaju normalan privatni život. Ja mogu koristiti metro ili bus u Barceloni, ljudi me ne prepoznaju, možda nekad netko. Čak me nekad prepoznaju po glasu, što mi je lijep kompliment.

Ali lijepo je vidjeti da je ljudima serija nešto značila, da im je bila zabavna i napeta. I sad mi neki stari frendovi ovdje u Dubrovniku kažu: "Nisam mogao prestati,

'Za film 'Papillon' smršavio sam 17 kilograma u dva mjeseca! U prvim danima u Dubrovniku sam imao malo više brkova nego bradice pa su me ljudi prepoznawali, a sad me ni Španjolci ni Argentinci ne kuže'

pogledao sam deset epizoda u komadu!" A što mu reći? Sorry, dragi, nisam ti ja kriv! (smijeh) Ali razumijem to jer je serija zaista jako dobro napravljena. Jako smo se iscrpili da je tako napravimo, to je tehnički bilo iznimno teško, ali u biti je to dio glumačke karijere. Sretan sam što sam imao tu priliku, ali radio sam samo do te prilike, radio sam poslove u Španjolskoj da je dobijem, tako da se ta uloga obistinila. Čak su me namjeravali "ubiti" nakon tri epizode, ali bio sam interesantan producentima po tome kako sam bio odjeven, kako sam izgledao i kakvu sam energiju imao... I onda su odjednom pisali scenarij više za mene!

Svemu je prethodila audicija, zar ne?

Išao sam na audiciju za ulogu Bogote, ali nisam je dobio. U zadnji tren, ali stvarno u zadnji tren izmislili su novu ulogu i po opisu sam potpuno odgovarao. Sjetili su se da sam bio dobar na audiciji, ali nisam bio za tada traženu ulogu.

Kako sam se pojavio u seriji u kostimu, mutav jer nisam ništa govorio, njima je to bilo interesantno pa su stalno mijenjali scenarij. Tvorci serije to su stalno radili, stalno su pisali i mijenjali jer su imali vremena i novca, pa su mogli to sebi dopustiti i tako su razvili moj lik. Čak sam i preživio, što je inače vrlo rijetko za uloge i tip uloga koje tumačim. (smijeh)

Rekli ste da je rad na setu vrlo precizan i naporan?

Bio im je plan stilizirano raditi seriju pa su svi kadrovi bili izuzetno metikulozno isplanirani. Često sam u intervjuima govorio da sam se osjećao kao da više plešemo nego što glumimo, jer tu morate biti izuzetno precizni kao glumac i to mi je bila jako dobra škola. Moraš paziti na pokret, ideš li naprijed, kako se okrećeš, nekad je samo jedan centimetar bio previše zbog rasvjete, zbog svega... Znao sam snimati po 11 sati, noću, za 45 sekundi materijala. Bio bih mokar kao krpa, negdje izvan Madrida, u hladnome...

nastavak na str. 28

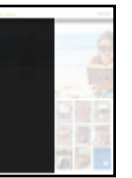
'Grad više ne živi za Igre kao prije. Čast iznimkama. Grad ne sudjeluje s Igrama, prije su svi bili veseliji kad bismo mi glumci došli, sve je bilo gostoljubivije, a sad imam dojam kao da malo smetamo...'

NAPRAVITI BOLJE UVJETE

Dubrovnik je postao mjesto snimanja poznatih serija i filmova... Kako gledate na to?

Uzrujalo me je kad sam doznao da je neki tamo župan dao narediti da se spali set filma "Omen III" kod Solina jer je to "film o đavlu" i vrijeđa neke vjerske osjećaje, uvjerenja... Dakle, on je koštao filmsku i televizijsku industriju u Hrvata milijune i milijune za sedam, osam godina sa svojim "uvjerenjem". Nije to samo zbog lokacije, nego i zbog propuštene zarade u restoranima, hotelima, transportu, kasnije kroz turizam... Kasnije se to pročulo po svijetu i nitko nije htio stupiti u Hrvatsku minimalno šest godina. To je katastrofa! I on još uvijek hoda okolo iako je to javno priznao?! Pa to je kriminalno! Strašno!!! Kultura je tu da uspostavimo dijalog, ali ako se ti ne slažeš s tim, ne moraš sudjelovati, ali nemoj to sabotirati! Dubrovčanima predlažem da naprave bolje uvjete za goste, za filmsku industriju, ako žele u tome

sudjelovati. Ako ne žele, neka otvore nešto sa strane i rade nešto svoje, ali dopustite ljudima koji žele to raditi da to rade. Ovo je odličan, pitoreskan grad za toliko priča, samo se treba doraditi infrastruktura da kamionima i sa svime što je potrebno za jedan set možeš doći tu. Bio sam na audiciji za drugu sezonu "Igre prijestolja", ali bio sam previsok. Onda sam pošao na set na kamenolom gdje su snimali neke scene – na setu je bilo 700 ljudi! Koliko je to industrijski važno za regiju, ne samo da se razvija, nego je to veliki prihod, kasnije prihod od turizma... Zašto ne?! Kultura je kultura! Nećemo valjda samo prodavati sendviče i imati glassboatove i kajake... Hoćemo li od toga živjeti?! Ionako više nitko ne čita knjige, djeca su nam na mobitelima, iPadovima, kompjutorima, ali ajmo im dati nekog materijala i iskoristiti to, a ne sabotirati.

BAD GUY IZ ISTOČNE EUROPE

.....
 nastavak
 sa str. 27

Ima scena gdje moj lik u bazenu spašava Antonija. Izišao sam iz bazena i ušao u njega 18 puta od 22 sata navečer do pet ujutro na sedam stupnjeva! Igraš se, pjevaš i praviš se da je sve dobro. (smijeh) Ali mi smo mazohisti, mi to volimo – inače se ne bismo bavili tim "cirkusom"! (smijeh)

S jezicima je 'na ti'

Jeste li postali "španjolski Šerbedžija" s obzirom na to da dosta glumite negativce s istočnih, balkanskih prostora?

Da, samo što nemam ni blizu tako divnu putanju kao Rade – u kazalištu, filmu i serijama, ali i uopće u karijeri – nema ni njegov nokat! Postao sam to, ali bježim od toga. Od "La casa de papel" dvije godine uopće nisam snimao u Španjolskoj. Snimao sam prošlog ljeta za seriju "La Academia", moj je lik "hardcore" trener za žensku ekipu, ali to je bilo više kao Tarik Filipović u vaterpolskom filmu "42 segundos", gdje glumi Dragana Matutinovića. Koristio sam neke elemente negativca, ali inače sam neki "bad guy" iz istočne Europe i već mi je malo puna kapa glumiti to, a i nemam više agenta u Španjolskoj jer me samo za to zovu. Želim malo drugačije uloge...

Uvijek bi se uz Španjolsku vezale "sapunice", "španjolske sapunice", ali Španjolci su napravili preokret barem posljednjih 10 godina. Počeli su snimati napete psihološke, kriminalističke trilere... Cijeli je svijet malo iznenađen time. Španjolska televizijska kuća Antena 3 počela je više ulagati u dramski program, u serije. To jesu bile kopije američkih i britanskih stvari, ali više su ulagali u to jer su sapunice, kojih i danas u Španjolskoj ima jako puno, publici postale dosadne. Također, bila je namjera pridobiti mladu publiku... Moja prva veća uloga bila je u seriji "Mar de plástico" prije devet godina. To je bila dobro napisana i izvedena serija, samo je nisu dobro rekla-

'Znao sam snimati po 11 sati noću za 45 sekundi materijala! Bio bih mokar kao krpa, negdje izvan Madrida, u hladnome'

mirali. Lik mi je trebao biti u drugoj sezoni, ali odlučili su je zaustaviti. Gledanost nije bila loša, to je bila četvrta kriminalistička serija tada... A sada se stalno snimaju serije i filmovi po toj tematici. Sad su već pomalo postali dosadni s tim. Nije da ih kudim, ali... Trebao sam tako glumiti u jednoj seriji o ruskoj mafiji, ali odbio sam. Inače, od svih jezika koje govorim, ruski mi je najteži skinuti, kao i britanski engleski. Ruski je vrlo mekan, njihovi su suglasnici jako mekani... Zanimljiv jezik, ali nemam dobru praksu!

Snalazite se odlično na više stranih jezika. Koliko je to važno u vašem poslu?

To je "sedmoboj" ili "desetoboj"! (smijeh) Rekao bih da sam vrlo solidan u "desetoboj", nisam perfektan ni u jednom jeziku – od svih koje govorim. To mi otvara mnogo mogućnosti, ali zato što nisam perfektan jako je teško "ušteliti" gdje će to proći. Prije ću u jednoj stranoj produkciji glumiti Nijemca nego u nekoj njemačkoj produkciji. Tu sam limitiran, ali opet imam otvorene neke druge horizonte. Volim se igrati... Kad je trebalo govoriti danski u "La casa de papel", mislio sam da će to biti lagano, ali kad sam sjeo s profesorom na Zoom, zapitao sam se kakvi su to zvukovi, mislio sam da je to slično njemačkom, ali nije. I onda bismo došli na set, radilo se o flashbacku u seriji, sceni pljačke u Danskoj. Došao je redatelj Jesús Colmenar i rekao da bi nešto dodao, a ja sam šest mjeseci vježbao tih 20 rečenica danskog i jedva sam ih naučio! Onda sam zvao prijatelja Henrika pa smo kolega, Nizozemac Martin, i ja 20 minuta kao Baltazari hodali i ponavljali taj tekst da ga uklopimo. Iznojio sam se i bio sam "mrtav" nakon toga! Bio je tu prisutan stres jer sam želio to dobro izvesti.

Ispalo je super na kraju, ali nije bilo lako. Albanski nije bio tako težak, a sad me čeka turski... Nije težak, ali ima dosta teksta! Nisam još počeo zbog "Oluje" jer nemam ni fizičkog ni mentalnog kapaciteta da to počnem. Čim završi predstava, imam ću deset dana da se pripremim i onda letim za Istanbul. Tamo radim seriju o sultanu Mehmedu II. Osvajaču, glumim nekog Talijana.

Zato u španjolskom plivate suvereno, zar ne?

Možda nemam melodiju kakvu bi ovu Madridani htjeli, ali sve razumijem, mogu se sporazumjeti i sad sam već počeo kužiti tko je iz Čilea, tko iz Urugvaja, tko iz Kolumbije, tko iz Kostarike, već ih po dijalektima prepoznajem, kao i Španjolce po dijalektima... To je igra! Uvijek sam se selio, išao s aerodroma na aerodrom, uvijek sam bio spreman kad su u pitanju jezici i dosta sam to pokupio. Hoćete li se vratiti u Dubrovnik, barem dogodine?

Ima li neka uloga u Dubrovniku koju biste voljeli tumačiti?

To ovisi o puno faktora. Rado bih se vratio, ali u manje napornom tempu. Ima li neka uloga u Dubrovniku koju biste voljeli tumačiti? Rado bih radio jednu monodramu, i to s Janom Fabreom – Gogolja "Dnevnik jednog ludaka", ali za nekoliko godina. Radio sam to kao svoj diplomski rad u Americi 2000., ali sam ga modernizirao pa sam Popriškina smjestio u modernu Hrvatsku '96, '97, '98 i '99. Modernizirao sam neke stvari, a onda bih to dalje obradio s Fabreom. Bilo bi to iznimno zahtjevno za publiku.

Školovali ste se u Americi, privlači li vas SAD?

Privlači me samo vidjeti neke prijatelje i neka mjesta koja nikad nisam posjetio. Poslovno mogu otići i odraditi, ali da bih tamo opet živio – nema teorije! Osjeti se da oni imaju samo 500 godina krvi na tom kontinentu, osjeti se nepovezanost prirode i kulture i krvi ljudi koji tamo žive, izuzevši domoroce. Tamo vlada neko energetske rasulo, osjetio sam to. Dodem i odradim ili dodem i posjetim i to je to. Gdje bih drugdje živio? Nemam pojma! Sad mi je taman gdje živim.